

∞ Zeep | Aflevering 2 ∞

Christian Deterink

Freek Sluyter was moe toen hij die ochtend uit zijn bed stapte. Erg moe. En het vreemdste was dat hij niet eens wist hoe dat kwam. Hij had de hele week al keurig elke nacht acht uur of meer geslapen, en ook overdag had hij zich nauwelijks ingespannen. Freek begon zich serieus af te vragen of het niet al die luiheid was die hem moe maakte.

Langzaam hees Freek zich op uit de kussens van het comfortabele bed, en keek schattend de kamer rond. Zoals gewoonlijk was die weer op en top opgeruimd. Zijn bouwvakkerskleding zag er weer op en top schoon uit voor vandaag, en lag zoals gewoonlijk op een keurig stapeltje klaar. De wastafel blonk als een melktand in een Prodent-reclame en het keurig stofgezogen tapijt bevatte niets wat leek op een stofje. Freek keek er niet vreemd van op, en hij krabde eens in zijn kruis.

"Oei, die boxer is niet al te schoon meer", bromde Freek, terwijl hij eerst aan zijn hand rook en die daarna gebruikte om over zijn stoppelbaard te strijken, "morgen maar eens douchen..."

Freek klom uit bed, en wankelde nog enigzins slaapdronken naar de kleren-kast, waar hij een schone, keurig opgevouwen, boxer pakte, en de morsige in een hoek gooide. Hierna kleepte hij zich helemaal aan, en liep hij ongewassen en ongeschoren richting de keuken.

In die keuken was zijn vriendin, Frederique Marnix, al druk bezig brood te smeren en koffie te zetten voor het ontbijt. Ze draaide zich om en lachte liefvallig naar hem:

"Goedemorgen, Freek."

Freek bromde iets terug, viel in een keukenstoel en keek nauwelijks geïnteresseerd naar zijn vriendin.

Voor een buitenstaander was ze beeldschon. Ze had een strakke spijkerbroek en een nauwe bloes aan die haar voluptueuze vormen bijna genade-loos benadrukten. Een volle glimpen-de donkere haardos en een mooi gezicht maakten haar voorkomen als beeldschone brunette helemaal af.

Voor Freek was ze gewoon zijn vriendinnetje. Heel normaal. Zo zag ze er elke dag immers uit.

"Waar moet je vandaag werken?", vroeg Frederique toen ze koffie voor Freek inschonk.

"Bij die lul van een Barius", gromde Freek terwijl hij een boterham rosbief kauwde, "die verdomde slavendrijver."

Frederique streek Freek door zijn stoppelbaard, "dan is het des te mooi als je vanavond weer thuiskomt. Ik zal je wel verwennen op een dineetje in "De Kokende Lichtekooi".

Freek keek haar lachend aan en gromde tevreden.

Dat was de Hoogburgse ochtend. De middag laten we maar voor wat het is. Niets is immers saaier als een doordeweekse werkdag.

Het was rustig die avond in het vrijstaande huis aan de Beukenlaan in de Bosbuurt van Hoogburg. Dat was niet zo vreemd; afgezien van de vrouw in een van de slaapvertrek-ken op de bovenver-dieping was er geen mens thuis.

De rust werd echter ruw verstoord toen een Opel Tigra met piepende banden voor de voordeur stopte. De auto stond nog niet stil of er sprong een zwetende man van middelbare leeftijd uit. Trouwe lezers van de Hoogburgsche Algemeene Courant (om niet te zeggen, manisch trouwe lezers) herkenden de man misschien als Arnold L. de Graaf, de onthullingsfo-tograaf wiens grootste ontdekking een fraude in bejaarden-huis "Eind goed al Goed" ter waarde van f.25,- was. Deze Arnold was op dit moment ontzettend opgewonden, want hij rende het pad op en friemelde onrustig met een sleutel in het slot van de voordeur. Toen hij die eindelijk open had, sprong hij naar binnen en riep luid:

"Klaar-tje".

Er volgde geen antwoord, en dus rende Arnold de trap maar op naar boven. Direct holde hij de slaapkamer binnen. Daar zag hij inderdaad Klaartje zitten.

"Schat", riep Arnold buiten adem terwijl hij opgewonden de slaapkamer binnenrende, "Schat... ik heb de primeur van de eeuw!"

De vrouw die zich achter haar dressoir aan het opmaken was keek niet om. In plaats daarvan voltooide ze de donkere mascara op haar oogleden. Pas toen draaide ze langzaam haar hoofd om.

"Zei je iets schat?"

Arnold L. de Graaf bonsde ongeduldig op het bloemetjes-behang van de kamer, en hij grijnsde overspannen naar een plaatje van de Rembrandt (de Aardappel-eters) aan de muur: "Ik zei dat ik de primeur van de eeuw heb, schat. Het is... het is ongelooflijk."

Klaartje richtte haar aandacht weer op de spiegel, en een rode lipstick en begon haar lippen te kleuren. Ondertussen vroeg ze volledig gedesinteres-seerd: "Oh ja, wat dan?"

Die vraag kwam blijkbaar zo onverwacht voor Arnold dat hij even niet uit zijn woorden kon komen. Toen hakkelde hij: "Je-je weet toch dat er hier vorige week in Hoogburg een E.O.-jongerendag was, hè?"

Klaartje bewoog haar hoofd om in de spiegel te kunnen zien of de lipstick goed aangebracht was, en Arnold begreep die kennelijk als een bevestiging want hij vervolgde:

"Het was één grote fake, die voorzitter van de E.O. beweerde dat ons stadion van S.V. de Doortrappers mudjevol zou hebben gezeten, maar dat is een klinkklare leugen!"

"Nou nou", vond Klaartje terwijl ze haar kapsel schikte.

"Inderdaad", riep Arnold driftig, "NOU NOU!! Een schande is het warempel. Die Knevel heeft het over tienduizend jongeren, maar wees nu eerlijk: vindt je in heel Nederland tienduizend jongeren die gospels meekwelen met Bert Van Leeuwen, off all people! Niet dus, hè... Massanepperij, dat is het. De E.O. doet zo alsof Neder-land enorm gelovig is. En iedereen enthousiast

tientjes-lid werven. En Knevel elke zomer op vakantie naar de Bahama's of de Kaaiman Eilanden. En die arme kindertjes die er vorige week wél waren maar betalen... Een schande is het, weezinwekkende propaganda rechtstreeks overgenomen vanuit de Tweede Wereld-oorlog!" Klaartje zei niets, en lakte voorzichtig haar nagels. Toen vroeg ze: "Ga je hier een stuk over in de krant schrijven, Arnold?"

"Wis en warempel doe ik dat", brieste Arnold steeds opgewondener, "die E.O. zal het op z'n neus krijgen van mij. Ik zie de koppen al: 'Onthullingsjournalist Arnold L. de Graaf onthult landelijk complot Evangelische Omroep... Waar is de type-machine.'"

Klaartje zuchtte, "in de klerenkast. Precies op de plaats waar je 'm drie weken geleden in gegooit hebt." Ze zag dat Arnold de klerenkast indook, "en oh ja, Arnold. Ik ben vanavond naar een vergadering van de dierenambulance. Wacht maar niet op me vannacht..."

Uit het gegrom dat uit de kast oprees begreep Klaartje dat Arnold daar geen problemen mee had.

Toen Kitty en Jos die middag de opname-studio binnenstapten, liep Peter Kovadda hen joviaal tegemoet.

"Goedemiddag, vrouwen. Goed bij stem vandaag?"

Jos en Kitty knikten, en liepen met Peter op. Toen zei Peter opeens:

"Wacht eens even waar is silic... eh.. Martine eigenlijk?"

"Ze is thuis", antwoordde Jos, "ingegroeiide teennagel. Echt afschuwelijk!!!"

Jos keek met haar grote vochtige ogen Peter indringend aan hoe erg ze het wel niet vond.

"Ehmm ja", antwoordde deze verstrooid, "Goed, het is niet zo erg... Ik bedoel dat ze er niet is, ahem... Mijn liedjes-schrijver heeft een paar liedjes voor jullie gemaakt. We gaan ons eens een beetje oriënteren vandaag..."

Ze liepen verder de studio in, tot ze bij een kamertje met allerlei muziekappa-ratuur kwamen. In die kamer zat een jonge man van midden twintig met wild peikend donker haar, een UDS-shirt en een hoornen-bril. "Hey", bromde hij lijzig terwijl hij de dames opnam vanonder zijn bril, "zo, dit zijn de sappige chicks?"

"Kasper!", vermaande Peter, "de dames, zul je bedoelen."

Peter ging in een stoel zitten, en hij wees de twee dames naar twee krukjes, "Zo, laat maar iets horen, Kas..."

Kas lachte nog even naar de dames, en reed toen zijn bureaustoel naar een paneel met veel knoppen.

"Zo, dit is de eerste mogelijke nummer-1 hit", bromde Kas doodserieus, en hij startte een riedeltje wat al snel ontaardde in een sentimenteel stukje met veel violen en dergelijke. Vervolgens begon hij er zelf bij te zingen, oerals en veel te hoog voor zijn mannenstem: "M'n opa is dood en alleen de vlag op halfstok zal nog wapperen", begon hij, "mijn opa is dood, en zijn kunstgebit zal nooit meer klapperen" Hierna begon hij een vaag refrein met termen als 'tranen' en 'lieve opa'.

"Briljant", riep Kovadda, en hij klapte opgewonden in zijn handen. "Dit sluit perfect aan op de huidige muziekcultuur. Jantje Smit en zo. Bravo!"

Kitty en Jos keken elkaar scheef aan, en wisten niet wat ze ervan moesten denken.

"Dit wordt je nummer-1 hit dames", zei Kovadda blij tegen hen, en hij wendde zich tot Kas, "of heb je nog meer?"

"Voor de dames altijd", zei Kas en hij glimlachte schalks naar Jos, "luister maar..."

Arjen Sustrunck was pas om zes uur die avond klaar met de foto-sessies. Hij zeeg vermoeid neer in een stoel, rolde een peuk en keek de studio rond. Daar was Marina, zijn model voor een paar mode-reportages in een goedkoop mode-blad, zich zojuist aan het omkleden.

Arjen had het meisje wat onschuldig modellen-werk laten doen, zodat ze wat meer zou ontspannen. En zodat Arjen straks meer kans had de reportage te schieten die hij van het begin af voor de blondine met de fletsblauwe ogen in gedachten had.

Marina kwam op hem toelopen, en glimlachte verlegen. "Ben je tevreden over de reportage?"

Arjen produceerde een fraaie glimlach voor haar en antwoordde, "Jazeker, meissie. Je hebt het prima gedaan. Maar het echte resultaat kunnen we natuurlijk pas zien als de foto's ontwikkeld zijn..."

Marina lachte blij, "Gelukkig."

Arjen stak zijn peuk aan, en nam er een trek van, "Ik denk zelfs dat ik nog wel wat meer modellenwerk voor je heb, Marina. Als je goed je best blijft doen natuurlijk."

Marina's glimlach werd een paar centimeter breder, "maar natuurlijk, meneer Sustrunck. Of mag ik je Arjen noemen?"

Arjen stond op, en lachte, "Zeg maar Arjen hoor, pop. Luister eens, ik moet dringend weg. Laten we volgende week opnieuw afspreken op dezelfde tijd en dezelfde tijd. Is dat goed?"

De lach en het enthousiaste geknik van het meisje zeiden Arjen genoeg. Hij pakte zijn spullen, wuifde haar gedag en stapte de foto-studio uit.

De terrein-wagen waarin hij even later wegreed had geblindeerde ramen, en vermaakt dacht Arjen dat hij hier tot nu toe al veel profijt had gehad. Glimlachend draaide hij de weg richting de Boswijk op, en intussen floot hij vals de melodie van 'Live and Let Die'.

Na een aantal kilometer bromde hij tevreden: "Zo, en nu ga ik eens even lekker uit eten vanavond." In zichzelf mijmerend reed Arjen door, en hij schakelde over naar de vijfde versnelling en een nieuwe melodie:

"Ik kom klaar, klaar, klaar, Klaartje halen,
met mijn pik, pik, pik, pik, Pick-up Truck",

neuriede hij gloedvol toen hij de Beukenlaan inreed. De avond was nog jong.

